

Βαγγέλης Θεμίστας

Η αρπαγή του Τιτάνα Κρόνου

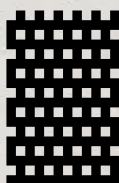

2021

Βαγγέλης Θεμίστας

Η αρπαγή του Τιτάνα Κρόνου

Ιούνιος 2021

Το παρόν διανέμεται
ελεύθερα και νόμιμα
στο διαδίκτυο
από τον δημιουργό του
υπό την ακόλουθη άδεια:

Αναφορά Δημιουργού
Μη Εμπορική Χρήση
Όχι Παράγωγα Έργα
CC: BY-NC-ND

Βαγγέλης Θεμίστας

Η αρπαγή του Τιτάνα Κρόνου.

Απόπειρα καταγραφής
συναισθημάτων και σκέψεων
σε έμμετρο λόγο

Ιούνιος 2021

e.themistas@gmail.com

<http://conatus96.blogspot.com/>

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλου του έργου σε ηλεκτρονικά μέσα, για κερδοσκοπικούς λόγους ή χωρίς την αναγραφή της πηγής. Όπως επίσης απαγορεύεται η μελοποίηση στίχων, η τροποποίηση και η έντυπη αναπαραγωγή μέρους ή όλου του έργου χωρίς την έγγραφη άδεια του δημιουργού.

Στη Ντίνια και στις κόρες μας

■ Περιεχόμενα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ: ΑΡΠΑΓΗ

Ανατροφοδότηση
Η δολοφονία της Αθηνάς
Αποχαιρετισμός
Αόρατη κλοπή
Η αρπαγή του χρόνου
Ένα περιστέρι
Απολογισμός στιγμής
Περίεργες ημέρες
Πρωινά αινίγματα
Ταγκό
Ανταπόκριση
Δοκιμασία
Συγχρονισμός
Το αίμα της πληγής του κόσμου
Γκρίζος ουρανός

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ: ΕΚΠΟΙΗΣΗ

Άμβλυνση
Αυτογνωσία
Κύκλος σιωπής
Νοθευμένα όνειρα
Στους διαδρόμους του κόσμου
Εχθρική απειλή
Σκόρπιες σκέψεις
Ατολμία
Διεφθαρμένη στρατιά
13 αδελφάδες

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ: ΠΟΡΕΙΑ ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Μονόλογος μπροστά σε ένα ναυάγιο

Η Χαρούλα

Ωδή στην όαση – Ιούνιος 2012

Έρωτας σε σκηνικό πολέμου

Διωγμένες φωταψίες

Ασύμμετρος βηματισμός

Resistance

Η επιστροφή της Περσεφόνης

Δυο λόγια

Πολιτεία

Η αλήθεια

Μικρό καράβι

Αποκατάσταση κλοπής

Ματιές στη γη

Αηδονίσματα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ: ΑΡΠΑΓΗ

■ Ανατροφοδότηση

Λινομέταξο ριχτάρι σε σώμα γυμνό
νεκρού αγκάλη.

Στις πληγές καμένο το αίμα
κι εσύ το σκουπίζεις.

Τα δάκρυα
που μεταμορφώνουν οι θεοί σε κεχριμπάρι
στον ποταμό πλάι στους τάφους βυθίζεις.

Διαθήκη στις μητροπόλεις του μέλλοντος.

Με στιγματίζει αυτό το φονικό
η μοίρα του στυλοβάτη.

Η πράξη αποτρόπαια αλλά
ποιος νοιάζεται για τον εργάτη.

Το ζήτημα είναι το άρμα να διασωθεί.

Εσύ καταριέσαι τον κεραυνό
μα ο Κρόνος τον έστειλε.

Γι αυτό και γρήγορα ξεχάστηκε
το θλιμμένο μαντάτο.

Μόνο εύρημα: το αναμμένο καντήλι
και ο ριζωμένος πόνος που σκίζει τα στήθη.

Χτισμένο το δάσος με κλαίουσες ιτιές
μα δεν θα τους κάνεις αυτή τη χάρη

Η ανένδοτη δυσφορία αστέρι να γίνει.

■ Η δολοφονία της Αθηνάς

Αποχαιρετισμός στη μεθόριο
Λάσπη
Βουτηγμένα κουφάρια με σφυγμό
Βία απτή
Μουγκρίζοντας σέρνουν οι ακταιωροί
Αγγέλων έργο η άνοια στο κελί.

Θηρευτές
δόλιοι μπάσταρδοι αιφνιδιάζουν
φυλάνε βάθρα πλέγματα βαστάζουν.

Την Αθηνά σκοτώνουν εν βρασμό
αφήνουν να ξεχειλίζει τον θυμό.

Η μνήμη,
τους χλευάζει
αλλά η αίσθηση της αμυδρή
καταχωνιασμένη σε κρύπτη μονωμένη.

Αποχαιρετισμός

Μη ζητάς να μείνεις άφησέ με
φύγε μακριά μου.
Άκουσέ με.

Σπέρνουν ανέμους πάνω στην πνοή μου
θα θερίσουν θύελλες
μη φλυαρείς άλλο μαζί μου.

Στις θάλασσές μου σ' έμαθα να κολυμπάς
στα βουνά μου προς τα πάνω να κοιτάς
και στα στενά μου
ν' αγαπάς,
να μην πτοείσαι.

Στις σπηλιές μου σ' έμαθα να ερευνάς
στην αγκαλιά μου τι θα πει
από έρωτα να αγρυπνάς,
να αγαπάς,
να ευλογείσαι.

Μια λέξη μόνο τώρα:
Αγνόησε με
στις αναμνήσεις σου αν θέλεις κράτησε με.

Με των σφαγίων τα αίματα
χαράζουν το κορμί μου.

Φύγε να σωθείς
κράτησε την ψυχή μου.

■ Αόρατη κλοπή

Ποιος κυνηγάει τον ληστή
μιας αόρατης κλοπής
σε τόπο απροσδιόριστο
σε χρόνο που τα ρολόγια
αδυνατούν να καταγράψουν.

Οι λοχίες αγρυπνούν
το έγκλημα υπηρετούν
το αυτόφωρο περνά
μα ποιος νοιάζεται.
Όσο για την εξιχνίαση
αυτή έχει ήδη γίνει.

Η σύλληψη όμως απαιτεί
αλλαγές ρόλων.

■ Η αρπαγή του χρόνου

Την πανάκεια στον ύπνο σας εφηύρατε
ενώ στον ξύπνιο σας την αναζητάτε
στις δικτυωτές παλάμες
και στην κατεύθυνση του ανέμου.
Κολυμβητές των ρηχών νερών γίνατε
αποστάτες της καθαρής λαλιάς.
Οδηγοί των σκέψεων
που από το πρόσκαιρο σέρνονται.

Την αρπαγή του χρόνου ιδρώνετε να ξεπλύνετε.
Να μπουν οι μηχανές μπροστά
και την απάθεια του δουλευτή να ανταμείψετε.
Άλλωστε έχει μάθει
να κρατάει κρυμμένες τις πληγές του.
Όσο για την αλήθεια.
Αυτή παραμένει υπό
τη σκιά ενός “δίκαιου” διακανονισμού.

Διορίζετε
μικρούς και μεγάλους ηθοποιούς και τενόρους
στον παραλόγου το θέατρο
και στην όπερα του φάλτσου.
Γιατί δεν έχει λογική
της Αμάλθειας το κέρας να παραμένει θαμμένο
τη στιγμή που οι εκσκαφείς λειτουργούν
νυχθημερόν.

Πάλλεστε στο ρυθμό του σείστρου
που κρατά το μεγάλο χέρι δεμένο στον ώμο
του τιτάνα βρικόλακα.

Κι όμως,
Κρόνος θα πει “καθαρός νους”
κι ας καταπίνει τα παιδιά του.

■ Ένα Περιστέρι

Ένα περιστέρι που από ψηλά θωρεί
θέλει κάτι να πει για τον κόσμο.

Λυπάται για τα όνειρα
που πληρώνουν χαράτσι
στη στοιχειωμένη κουστωδία,
από τη δύση ως την ανατολή.

Βλέπει το άθλιο κονκλάβιο
να λιάζει τον εγωισμό του
και πληγώνεται
από τον τόκο που του καταβάλλουν
οι πληβείοι
για τα δώρα του κόπου τους.

Ένα περιστέρι που πετά για αλλού
κουβαλά το φορτίο της σκέψης μας
της επιθυμίας μας
για μια ανέμελη αγκαλιά
μακριά από τη μπρούτζινη στρίγκλα
που χολώνει τα φτερά του ζωντανού.

Κρατάει κλαδί ελιάς
κι ένα κάτοπτρο για να φωτίζει τον δρόμο
όσων τιμούν τα όνειρά τους και
τρέφουν έρωτα
για τη γλυκιά ραστώνη
που ο άτιμος κουρνιαχτός
κρατά φυλακισμένη.

■ Απολογισμός στιγμής

Μεταμφιεσμένο πλήθος, βαρύ
μέσα στον καθρέφτη κατρακυλά
μετράει τη νύχτα και την ημέρα
με καημούς και θαμμένα όνειρα
που τη δικαίωση τους αποχαιρετούν
χορεύοντας συρτάκι οι σαράφηδες.

Μεταμφιεσμένο πλήθος,
πασπαλίζει την πικρή ουλή με ασβέστη
και δύνει χωρίς σταματημό
παραδίδοντας τα κλειδιά της φυλακής του
σε αυτούς που κρατούν αγκαλιά
τον βγαλμένο του θησαυρό.

Μεταμφιεσμένο πλήθος
ξεδιψά με δηλητήριο
ενώ ο σφαδαγμός κλείνει τον κύκλο του
και ο καιρός ερίζει με το φως
για του Αποσπερίτη το χάραμα
που δεν κατόρθωσε το σαράκι ζέψει.

Τα φτωχά εκκλησάκια
απλώνονται μοναχά,
τα άνθη σκορπιοούνται
αλλά η λάβα δεν σβήνει.

Η πτώση είναι πρόβλημα
όσο δεν βγάζουμε φτερά να πετάξουμε

Περίεργες ημέρες

I

Από ψηλό οι σκέψεις
Τα θύματα αφαιρούν τους κόμπους από το χτένι
Με το κιλό οι λέξεις
Όμως ποτέ και πουθενά
δεν δηλώθηκε η κλοπή φωναχτά
Ανάθεση έγινε σε έναν καλό δικηγόρο

II

Περίεργες ημέρες
Της αντηλιάς ο ανθός αιμορραγεί
Οι ανδριάντες μόνοι χειρονομούν
μπροστά στο διάβα του δίκιου τους
Στις ψηλές ανηφόρες απλώνεται η συνδιαλλαγή
Κι όμως, του βοριά το χάδι
από τον κρότο να σβηστεί δεν μπορεί
Γύρω από την ασθμαίνουσα φωτιά
ο ήλιος και η βροχή ενώνονται

III

Οι φθορές στις κόγχες δε σβήνονται
Βάλσαμο του λόγου η αλήθεια. Την ανδρεία αγγίζει
Η θλιμμένη γη κάτω από τα πόδια είναι πάντα εδώ
Ένα δάκρυ καταπατά των ματιών την άκρη
Δεν νερώνεται το αίμα κι ας πικρίζει
Ούτε η ντροπή δικάζεται
Ένα μονοπατάκι μια δεσμίδα αγάπης κομίζει
και η σπίθα δεν υπογράφει συμβιβασμό με τον χρόνο.

Πρωινά αινίγματα

Η σκέψη σου γαντζώθηκε στου ουρανού το σύννεφο
και έγινε ψιλόβροχο πάνω από μαντείο
δυο πουλιά ψιθυρίσανε κι ύστερ' ακροβατήσανε
χαμηλά πετάξανε γύρω απ' το θυρωρείο.

Πρωινά αινίγματα τίνος πληρώνεις κρίματα
σκοτεινά νοήματα αγάπη δίχως ποιήματα.

Ο θύτης θύμα έγινε σφυρίζουν οι αδιάφοροι
ανθρώπιαστα εκποιήσανε του πλιάτσικου τη λεία
το παρελθόν φιμώθηκε η ιστορία αλώθηκε
και μέσα στην καρδιά βράζει μελαγχολία.

Πρωινά αινίγματα ξεκίνησαν τ' αγήματα
για ύποπτα διαβήματα του φονικού ξεπλύματα.

Τα τρένα αναχωρήσανε πετάνε αεροπλάνα
και μέσα στα κουκλόσπιτα οι δράκοι ξενυχτούν
στα ράντζα γίνονται οι δουλειές υπερωρίες δανικές
χάντρες και προσκυνήματα θα αναστηλωθούν.

Πρωινά αινίγματα στην πλάτη τα φταιξίματα
ωράρια χωσίματα και πλαστικά φρονήματα.

Οι δουλευτές σαστίσανε και δεν πολυμιλούν
μα κάτω από τα βλέφαρα ερίζει πεχλιβάνης
τα σπλάχνα δεν στριμώχνονται κι όσο οι καρδιές πολώνονται
τόσο μετρά αντίστροφα ο χρόνος της πλεκτάνης.

Πρωινά αινίγματα διορθώνουν ολισθήματα
γελούν τα προαισθήματα σεισμών ταρακουνήματα.

■ Ταγκό

Ένα ταγκό χορέψαμε, ταγκό με το κενό
το βλέμμα μας καρφώσαμε, σε διπλανό εαυτό
ομηρία που δεν έληξε ποτέ με έναν χορό.
Το παρελθόν παρατάθηκε σε κύκλο μελανό.
Με ξένα μάτια τον κόσμο βλέπουμε μισό.

Μια ιαχή μαλώνει
και δυο βιολιά απασφαλίζουν την καρδιά.
Πώς να χωρέσει ο όλεθρος σε μια αγκαλιά.
Δυόσμου κεράσματα πληρώνουν την αφή
την κόψη αγγίξαμε φθορά πικρή
και μια λάμψη θολή σε μια γη
που τον ουρανό ακόμα δεν νοεί.

Βαρύ τίμημα πληρώνουμε σε μεγάλα βαλάντια
με μόχθο, με καρδιοχτύπι, με αίμα,
που στάζει απ' τα διαμάντια.
Στρατιά οι σκέψεις πολιορκούν
Να κλαδέψουν όπως όπως το φως προσπαθούν.
Με ένα ταγκό πώς να απωθηθούν.

■ Ανταπόκριση

Απλώνεται σιγανό το κρίμα.
Οι βαθμοφόροι τοκίζουν απειλές
και δίνουν μισό μεροκάματο
διαβατήριο για τον ουρανό.
Καίγονται τα ζαρωμένα όνειρα.
Οι διασώστες σταματούν.

Γυμνά παιδιά στέκονται ολόγυρα
μπροστά από τα πρόχειρα καταλύματα.
Κρατούν σφιχτά το φυλαχτό
Δεν τρομάζουν από το μίσος
μα απαρνήθηκαν το αόρατο φτερό.
Ένα μωρό ψάχνει για μαστό κάτω
από το λευκό φόρεμα.

Οι μέτοχοι τον καημό δικάζουν.
Στο απολλώνιο τέμενος λιάζονται οι στήλες
και θαυμάζουν τα ανύσματα τους.
Κάποιες συσπάσεις αφρίζουν ανάσκελα
σφοδρή πνοή απλώνει οσμή υδρογονάνθρακα.
Οι ασκοί ωστόσο πρέπει να μείνουν κλειστοί.

Τα απούλητα οικήματα κατάσχουν
τις κορνιζωμένες ζωές
ενώ τα Ρομπότ στερεύουν την πηγή
των διαγραμμάτων.
Φαίνεται η λαλιά αλλά δεν ακούγεται
και η αγκαλιά περιμένει να αγγιχτεί.

Άγρια νέφη έχουν μαζευτεί έρχεται καταιγίδα.

Δοκιμασία

Μια αράδα αιματώματα στο στήθος
πνίγουν στο αίμα τη χρυσή καρδιά
τα δάκρυα κυλούν προς τον αυχένα
στάζουν πάνω στου κόσμου τα καμένα
λαμποκοπούν στην άδεια μας νυχτιά.

Στη λάσπη οι χειμώνες έχουν θρονιάσει
τα άδεια καλοκαίρια προσπερνούν
πυκνώνουν τα χνώτα στον κοιτώνα
και τα παιδιά της διώχνει η Αηδόνα
οι λύκοι απ' τις φωλιές τους χαιρετούν.

Οι ύφαλοι γεμίσανε οθόνες
τα έγκατα του κόσμου αγρυπνούν
ζωγράφοι την ψυχή τους μεταγγίζουν
αστέρια δεν ξαναζωγραφίζουν
και οι εχθροί το χρέος τους ξοφλούν.

Οι άγγελοι κήρυξαν απεργία
οι ουρανοί δεν είναι πια εκεί
που ο αέρας στήνει το μετάξι
και τη μορφή μας έχει παραλλάξει
ο Αυγερινός την Πούλια δεν θα δει.

Κι όμως η αγάπη δεν διστάζει
και μας πηγαίνει κάπου μακριά
τι και αν την πορεία έχουν περιφράξει
ό,τι και αν έχουνε διατάξει
στο τέλος θα νικήσει η καρδιά.

■ Συγχρονισμός

Στέκει ο ήλιος στου κόσμου το ταβάνι
και η γη συγχρονίζει του στίχου τις ριπές
τα θηρία βγάλαν ακριβό φιρμάνι
για ένα έγκλημα τόσο ειδεχθές
του ερέβους αγκαθωτό στεφάνι.

Τρέχει ο χρόνος στην Αχερουσία
με ώρες πληρώνουν οι νοικάρηδες οβολό
τα χέρια τους φτιάχνουν μια περιουσία
οι ίδιοι στερούνται έναν πακτωλό
που να βρουν οι ώμοι σωτηρία.

Τι μολογάει η νύχτα στους σπονδύλους
που τους μισθώνουν οι αργυραμοιβοί
κανείς δεν ξέρει από τους υπαλλήλους
χώμα ρίχνουν στην αλμυρή πληγή
καλπάζουν σε ξένους παραλλήλους.

Ένα τραγούδι τους δαίμονες κοιμίζει
και ένα άλγος διαβρώνει τα φτερά
μα μια σημαία ακόμα ανεμίζει
στου Σουλίου τα ψηλά βουνά
η πέτρα σπίθες αναβλύζει.

Το αίμα της πληγής του κόσμου

Τις πληγές
οι δήμιοι παιδεύουν
το σώμα σφαδάζει
την κακουχία ξερνά.

Το αίμα της πληγής του κόσμου
λίπασμα της αγάπης
αλλά και του μίσους.

Το αίμα της πληγής του κόσμου
Εγκέλαδους γεννά
αλλά και Εφιάλτες.

Το αίμα της πληγής του κόσμου
ήρωες αναθρέφει,
στις Θερμοπύλες Σπαρτιάτες.

Το αίμα της πληγής του κόσμου
με λαιμαργία ρουφάνε
του κόσμου οι δυνάστες.

Το αίμα της πληγής του κόσμου
ρέει ανάμεσα στις όχθες
του πολέμου
και της συνθηκολόγησης.

Η αγάπη
τελειώνει τη στιγμή
που περνάς στην πλευρά
της συνθηκολόγησης.

Γκρίζος ουρανός

Ουρανέ,
στο γκρίζο μελαγχολικέ
τι μας κρύβεις άραγε.

Ουρανέ,
κλαις ντροπαλέ θεέ
τι να βλέπεις άραγε.

Ουρανέ,
αστράφτεις βασιλιά τρανέ
τι ετοιμάζεις άραγε.

Ουρανέ,
δε λες πολλά
ούτε μιλιά
γιατί τόσα μυστικά.

Ουρανέ,
τόσες ερωτήσεις
που θα βρω απαντήσεις
πρέπει να μιλήσεις.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ: ΕΚΠΟΙΗΣΗ

■ Άμβλυνση

Βάρεσε διωστήρας γύρω μας,
μπουκώσαμε!
Το αδιαχώρητο στα μαρμαρένια αλώνια!
Άντεξε ο Τριπτόλεμος,
νερό του δώσαμε απ' το Παρθένιο φρέαρ
που ζει αιώνια!
Βουβά χολώνεσαι πάνω μας,
επαίσχυντη σκιά μαντάτου!
Συσπás τα χείλη μας,
σαν τρέμουλο,
σκορπás τον φόβο του θανάτου.
Βάτος αυχηρή!
Καύσου πληγή,
Μα ο Κάρναβος εκίνησε για τ' αστρα!
Ανθρώπινα πλουμιά,
και γύρω τους κορμιά
μέσα στον τύμβο ξεχασμένα!
Ανά χιλιάδες!
Κι εμείς!
Καθαροί αλλά πάμπτωχοι!
Κυνηγάμε ερωμένες,
στου μυαλού μας τις αρένες.
Κι εμείς!
Διπλανοί αλλά άγνωστοι
Σε κρύπτες μισθωμένες
Στιγμές αλωνισμένες.

■ Αυτογνωσία

Εμείς, όλοι εμείς
βολεμένοι στο χρυσό κελί
με το σκιάχτρο του τρελού
στην ψηλωσιά να μας προστατεύει.

Εμείς, όλοι εμείς
άθλια συνύπαρξη που
στις πιο φριχτές προσευχές
ανδρώνεται.

Εμείς, όλοι εμείς,
βαλθήκαμε την κοινωνική εξέλιξη
να σταματήσουμε.

Εμείς, όλοι εμείς
ένα βάρβαρο κοινό που
από τον στίχο αυτό
ίσως βαλλόμαστε.

Κύκλος σιωπής

Άδειες καρέκλες
τ' αγάλματα κάθισαν.
Κύκλος σιωπής.

Την σήψη βγάλαμε,
μες από την λάμψη της .
Κι αυτή ούρλιαξε.

Οι σκέψεις
κατοίκησαν
στους μίσχους της σιωπής.

Οι φωνές του Έρεβους
εξόριστες δονούν
μέσα στη βουβή πηγή
του Πύργου.

Τα αερικά χάθηκαν
στη θέα της Φροσύνης.
Και η Αλκυόνη σαν
περιστέρι πέταξε.

Μέσα μας δονεί
η θλίψη της Φροσύνης.
Η θλίψη της ραγισμένης ύπαρξης
στην απούλητη καμπή.

Αυτή λεηλάτησε τη σκέψη μας.
Κύκλος σιωπής.

■ Νοθευμένα όνειρα

Νοθευμένα όνειρα
αραδιασμένα στο ξεροβόρι.
Τα ίδια φθηνά και φαιδρά λάθη.

Κι όμως
ετοιμαζόμαστε πάλι να επεκτείνουμε
τους εναρμονισμένους εαυτούς μας
και τα νοικιασμένα μας δάκτυλα
με κουπιά που θα μας δώσουν ταχύτητα
στην κατηφόρα που ζωστήκαμε.

Είναι μόχθος βαρύς
να κοιτιέσαι στον καθρέφτη
και να βλέπεις τα τρυγισμένα ιδανικά
που αφόπλισες
γιατί το όνειρο εξαπάτησες
ενώ κλεινόσουν στη σπηλιά της σπουδαιότητος σου.

Αλαργινά και ξένα τα παλιά λόγια.
Αλαργινό και το φως
του αριστοκράτη ήλιου που λούζει την επικράτεια.
Πολύ αξιοπρεπές.

Συνηθίσαμε του παροξυσμού τα μονοπάτια,
το φάλτσο, το σκοτάδι, τις σκιές.

Συνηθίσαμε να κουβαλάμε το μίσος μας
και να κρυβόμαστε.
Κι όταν μπορέσαμε να απλώσουμε το ανέξοδο κλάμα μας
θελήσαμε να οξειδώσουμε με αυτό τα όνειρα
που όπλισε η ανάγκη.

■ Στους διαδρόμους του κόσμου

Στους διαδρόμους του κόσμου
ο κλοιός σφίγγει,
οι φωνές στάζουν,
ποτίζουν τα πλέγματα
και δυο χιλιάδες αφορμές φτιάχνουν γκρεμούς
όπου ο νους μετράει τον χρόνο του.

Στους διαδρόμους του κόσμου,
σα να είμαστε άλλοι κοιτιόμαστε,
οι ποινές δεν μειώνονται
ενώ οι ιδιοκτήτες μετρούν στα περβάζια
τα καράτια της χρυσής θηλιάς τους.

Πόση συννεφιά χρειάζεται
πόσες προσευχές,
πόσα σήμαντρα να χτυπήσουν
και πόσες συμβουλές
για να καρπίσουν τα καλύβια;

Στους διαδρόμους του κόσμου
μισά τα βράδια,
ξαπλώνουν οι αρχάριοι
και οι συγγενείς χαράσσουν στα ξύλα
κατατοπιστικές εικόνες του μέλλοντος.

■ Εχθρική απειλή

Κακόηχες γρατζουνιές σκαρώνεις
σε άγνωστα μέρη ξεχνάς ν' αναφερθείς,
σιωπάς τη ματιά σου διπλώνεις
μ' αυτό που έρχεται πως να φερθείς;

Σιμώνει εχθρική απειλή
η ζαλισμένη ευχή την περιμένει
Ραμμένα βράδια σε άστατες μέρες
απόντα τ' αστέρια τ' ακριανού ουρανού

Σιμώνει εχθρική απειλή
η στεγνωμένη καρδιά αηδιασμένη
Μπηγμένες στα μπράτσα πυρωμένες σφαίρες
χαλκευμένη ισορροπία δυτικού εποικισμού

Τις χίμαιρες με δάκρυ πληρώνεις
αλεσμένη απουσία σε φαρδύ κελί,
το φως της ημέρας καταχώνεις
καμένοι λύχνοι σε βουβή διαδρομή

■ Σκόρπιες σκέψεις

Σκόρπιες σκέψεις ακροβατούν στο τεντωμένο σχοινί
που βαστά δεμένες τις άκρες
της λαχτάρας και της νοσταλγίας.

Το πηχτό μουσκίδι της ανεργίας
γλείφει τη σπάθα
που κοσμεί τον μεγάλο τοίχο του νου.
Την οξειδώνει.

Η υπομονή αγανακτεί και ο βραχνάς του κενού
κλαδεύει τις νύχτες.
Σκόρπιες σκέψεις που δεν μπαίνουν στη σειρά.
Τα σφάλματα όμως στέκονται μπροστά μπροστά.

Αγκαλιάζουμε το φιλότιμο που σκυφτούς μας κρατάει.
Γιατί η ράχη με την αγκαλιά κρεμάει.
Και μετράμε τα δολώματα που τσίμπησαν τα χείλη
στο άκουσμα του γλυκόηχου.

Ριζοβολούν οι αιματοβρεγμένες νύχτες
του μαχαιρωμένου ουρανού.
Μυρίζει ψέμα όταν οι θεομπαίχτες
ρίχνουν φως στην υπόθεση.

Η λαχτάρα του μέλλοντος πρέπει
του παρελθόντος τη νοσταλγία να αποχωριστεί.
Το σχοινί να κοπεί.
Ο λυγμός του προκαθορισμού χλωμή ανάμνηση να μείνει

Ατολμία

Μία χοάνη είναι η ματιά σου
με διοχετεύει στου αμάραντου την πλαγιά
μέσα στις πέτρες, στ' απότιστα λιθάρια
τρέχει χρυσάφι στ' αγέρωχα βουνά
εικόνες στα αλφαβητάρια.

Κόμπιασε η μιλιά μου απ' τις αντανakλάσεις
κι εσύ στέκεις στη μέση του ουρανού
να ισοζυγίσεις όλες τις διαστάσεις
ενός τοπίου αρχαϊκού
του χρόνου αναπαραστάσεις.

Κι όταν νυχτώσει κυλάει το φεγγάρι
στάζει ασήμι στων μαλλιών σου τον πυρσό
που ανεμίζει ρουφώντας τον Βαρδάρη
κι εγώ να σου μιλήσω δεν τολμώ
χάνω του νου μου το γλωσσάρι.

Με αγκυλώνεις στο χείλος της αβύσσου
κι ενώ ποτίζεις μια αδέκαρη γη
φυτρώνουν φτερά απ' την αναπνοή σου
στα κλωνάρια πετάγονται ανθοί
πως να συλλάβω την ανάληψή σου.

Διεφθαρμένη στρατιά

Διεφθαρμένη στρατιά που από την φάρσα
του μικροφώνου τρέφεσαι
γεμίζεις τον κόσμο με το γαλακτώδες επίχρισμα
που βρωμοκοπάει και σαν τη βδέλλα κολλάει
στο βάθρο που ο ήλιος τοποθέτησε τον εαυτό του.

Στους δούλους μαθαίνεις τα γράμματα
που οι αφέντες αγαπούν,
Αγαπημένη σου η λέξη “περιορισμένο”.

Μας προτρέπεις να τυλίγουμε
τα όνειρα στο χαρτί και να τα
τοποθετούμε στα ράφια της λησμονιάς.

Διεφθαρμένη στρατιά, λυσομανάς
όταν το ασκέρι εύχεται να ορίσει το μέλλον του.
Σαν δηλητήριο χύνεσαι στο τραύμα
και το αίμα νερώνεις.
Δεν αντέχεις τον ζήλο του.

Την πρώτη ντάμα μελώνεις
για να κρατάει στη σκακιέρα γεμάτο
το πιάτο σου.
Σαν του σκύλου τρέχουν τα σάλια σου.

Αμανάτι σου έμεινε το ξεροπόταμο
που όμως κατεβάζει νερό όταν βρέχει.
Σε στοιχειώνει η διαολεμένη κίνησή του.

Χλευάζεις τα ζαμάνια που φέρνουνε το τέλος σου.

13 αδελφάδες

Μια καχεκτική βοή
άγγιξε το μουσκεμένο τραύμα
και πάνω στη φασκιωμένη πέτρα ρίχτηκε
γιατί απ' την αθανασία θίχτηκε.
Τα κρητικά πουλιά
διηγήθηκαν των βουνών το θαύμα

Σβήνουν οι φωτιές
Όχι μια αλλά δεκατρείς
Το δίχτυ αθόρυβα στην αγκαλιά απλώθηκε,
αμμοχάλικο στο μελίγγι στρώθηκε.
Το αίμα τον θρόμβο διασπείρει.

Σαν τα καρφιά έπεσαν
αλιευμένα φιλοδωρήματα,
στους θάμνους κύλησαν,
μαύρα σκυλιά γρύλισαν.
Την ανάγκη σκέπασαν
της ευκαιρίας τα εκκρίματα.

Άνοιξαν πόρτες.
Όχι μια αλλά δεκατρείς
Η φλόγα στην είσοδο το κλεμμένο αγέρι συνάντησε
και η ύπνωση απάντησε.
Το δάκρυ στα δεσμά έσταξε.

Βαλτωμένα στήθη συντηρούν
την κατώτατη πρωτιά τους.
Ρίχνουν άγριες ματιές
στης γνώμης τις χαραγματιές.
Ν' αποφύγουν δεν μπορούν
το διάβα του φονιά τους.

Πόνεσαν αδελφάδες
Όχι μια αλλά δεκατρείς
Ύψωσαν ένα τέλος στου φθόγγου το παραλήρημα
τι και αν έπεσε βαρύ το επιχείρημα,
το χωνεμένο μέλλον ανέγειραν.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ:
ΠΟΡΕΙΑ ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Μονόλογος μπροστά σ' ένα ναυάγιο

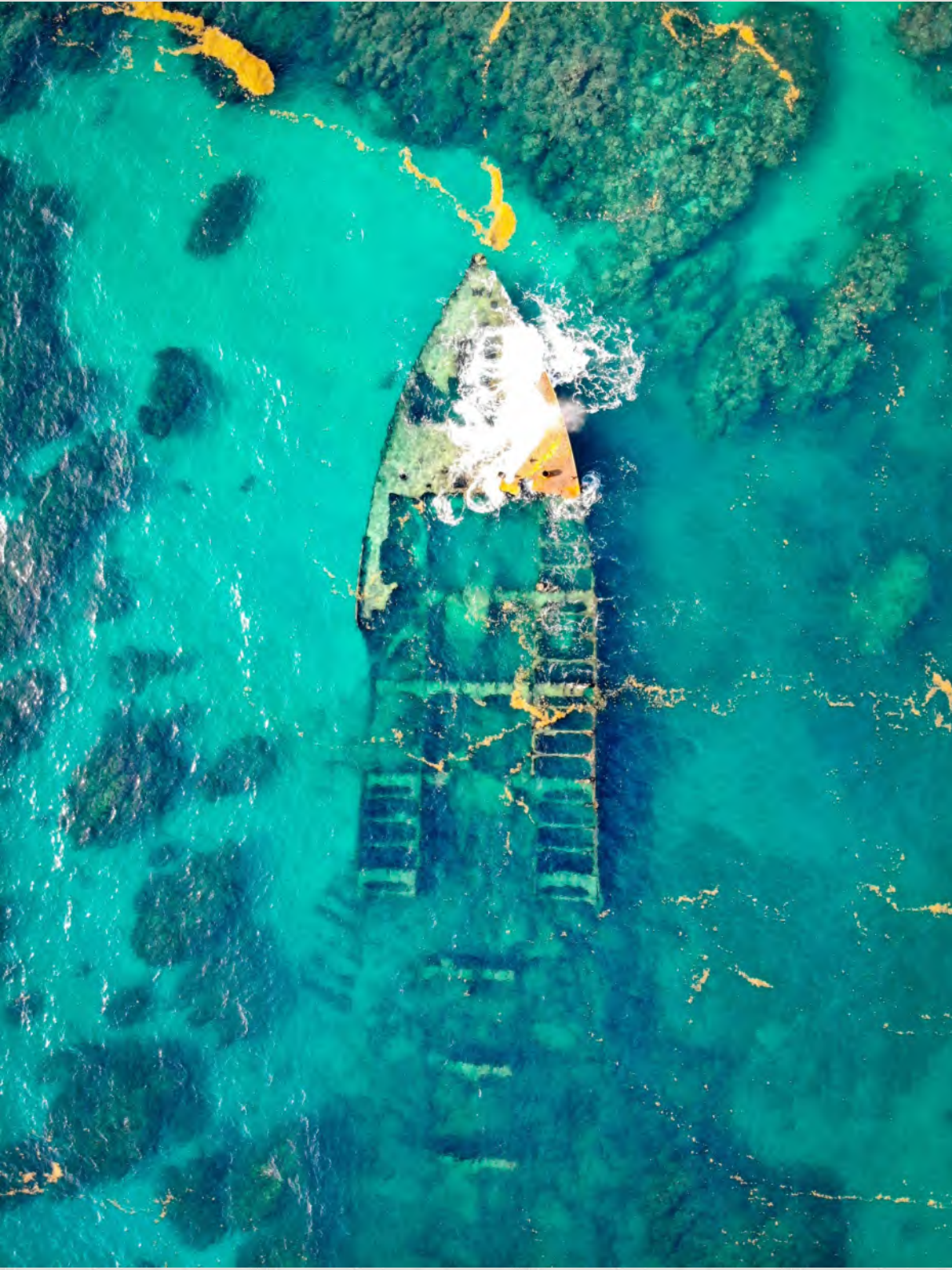
Τα φορτία σου στους αιώνες
ξεχασμένα
και στο μαύρο νερό
χωμένα
λήκυθοι, άγκυρες και λιθοπλίνθοι
μιας άλλης εποχής λείψανα
διηθημένα από
τον ιδρώτα του πρωτομάστορα.

Έφερα στο μυαλό μου
καρπούς ελιάς,
μέλι κουμαριάς
και το τυρί
που οι τυροκόμος έπηζε
το γάλα της Αμάλθειας.

Όλα δώρα της φύσης
και της φιλομάθειας.

Έφερα στο μυαλό μου
τα ναυάγια του παρόντος
στα πελάγη του μέλλοντος.

Άραγε τι θα κομίσουν,
τι σκέψεις θα ξεπηδήσουν
και ποια η διάθλαση
στης νέας εποχής τη διόπτρα;

■ Η Χαρούλα

Ξεκίνησα για την Χαρούλα
θέλω τώρα να τη βρω
μα είναι μια κατεργάρα
που γλιστράει στο λεπτό.

Για την Χαρά στάζω μεράκι
δεν την χόρτασα ποτέ
είναι γνήσιο ανταρτάκι
όχι γυναίκα από τζάκι.

Η Χαρά ζει σε δρομάκι
που είναι ανηφορικό
κακοτράχαλο στενάκι
που κοιτά τον ουρανό.

Όσα πλούτη κι αν κατέχεις
δε δεσμεύεις την Χαρά
που απ' αγορές δεν ξέρει
και το χρήμα αψηφά.

Η Χαρά ζει σε δρομάκι
ήσυχο και φωτεινό
της καρδιάς αποκουμπάκι
στέκι καλοκαιρινό.

Η Χαρούλα έχει λόγο
που σε κάνει ευτυχή
δεν τα παίζει όλα στον τζόγο
η τύχη την υπηρετεί.

Η Χαρούλα έχει λόγο
που σε κάνει ευτυχή
δεν κουβαλά κανένα ψόγο
τη ζωή της διεκδικεί.

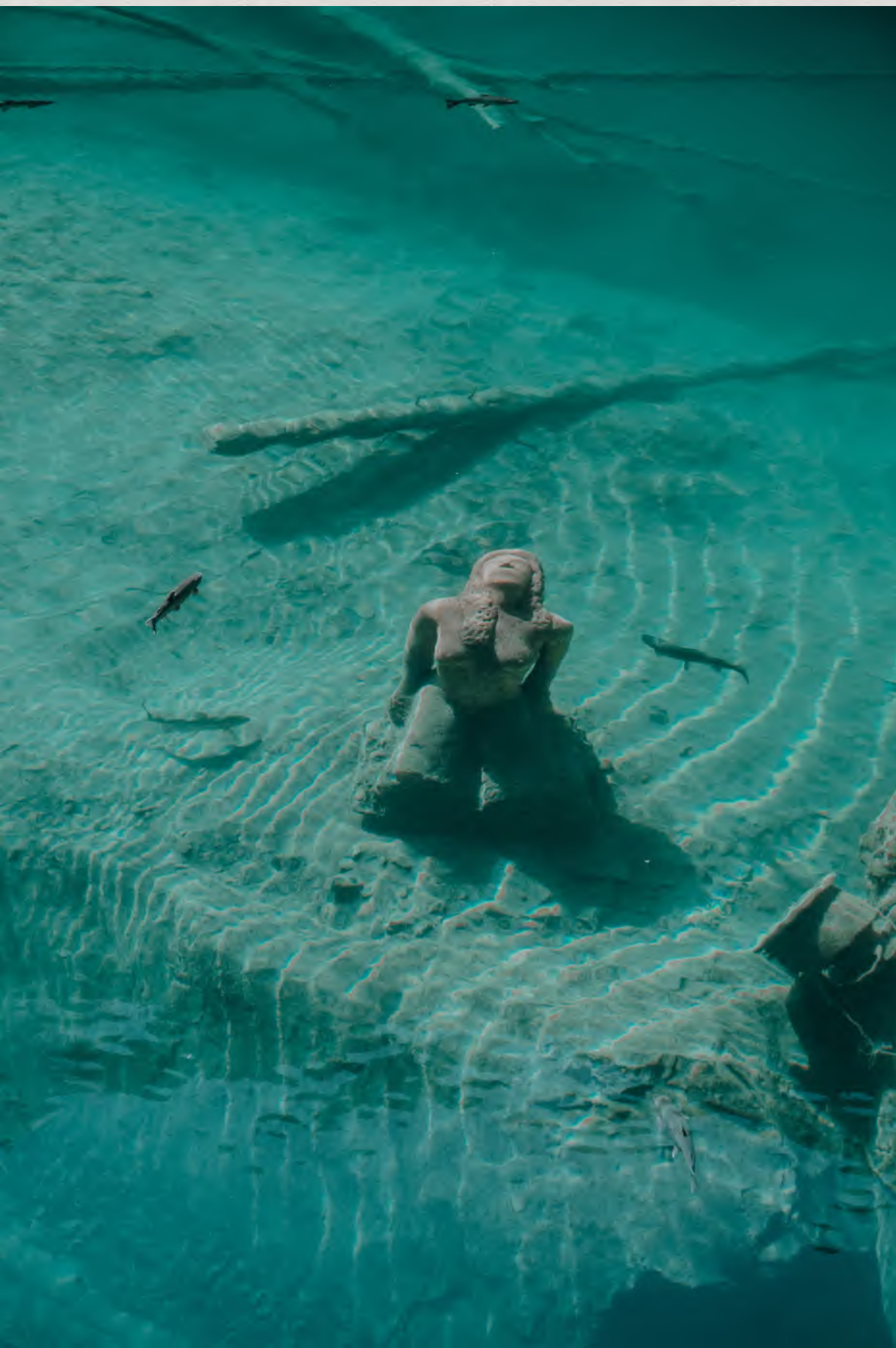
Ωδή στην Όαση – Ιούνης 2012

Προτιμάς τα λευκά φορέματα.
Κάνουν αντίθεση με το σκουρόχρωμο δέρμα σου.
Και έτσι λάμπεις παντού.
Τόσο στον ήλιο όσο και στο σκοτάδι.
Μέσα στην καρδιά σου έχεις
το κυκλαδίτικο σπιτάκι.
Αυτό με τα μπλε παράθυρα
που αγναντεύει το πέλαγος.
Η φωνή σου χάνει
στην ψυχή του πονεμένου.

Ποτέ δεν μπόρεσα να ξεχάσω αυτόν τον συνδυασμό.
Παρουσιαστικό, καρδιά, φωνή.
Ποτέ δεν νόθεψες το νόημα της ζωής που μας αξίζει.
Δεν το έκρυψες σε κάποια ξεχασμένη κρύπτη
Δεν το μούχλιασες.
Δεν το άφησες να σαπίζει.

Σου αρέσει να μιλάς ανοιχτά και γαλήνια,
δεν είσαι εσύ σαν τους πλαστούς που εκπνέουν.
Και αυτό το ξέρεις.
Και το ξέρουν και όσοι σε γνωρίζουν
Και ας μη σε συμπαθούν.

Τώρα που ο χρόνος βάλτωσε σε βρώμικα νερά
κράτησες την υπόσχεσή σου.
Κι εμείς όλοι που δεν θαμπωθήκαμε
από τις επίχρυσες γιρλάντες της στιγμής
είμαστε περήφανοι
που αφήσαμε τον λόγο σου να κυκλοφορεί
ελευθέρα στους διαδρόμους του μυαλού μας.

Έρωτας σε σκηνικό πολέμου

Μείναμε μόνοι στο σχόλασμα της μέρας
το σμήνος ψάχνει τον κακότεχνο σταυρό
κι εσύ κυνηγάς το πολυάσχολο τέρας
άκρη να βρεις στον γόρδιο δεσμό.

Πώς ο Ηρώδης πατάει τη Συρία
καμένη σάρκα μυρίζουν τα κλουβιά
πληγή στα στήθη σκέτη θηριωδία
από το χάος ανασταίνεται η οχιά.

Πώς οι ταξινόμοι φυλακίζουν τον Μεσσία
σένα Άουσβιτς κολαστήριο
με αίμα γράφεται η ιστορία
σε τοίχο από Σκοπευτήριο.

Αψηφάς το βάδισμα των όπλων
και των οικονόμων τις αιώνιες εντολές
μπαίνεις μπροστά στα χνώτα των ενόπλων
και δρασκελίζεις τις παρεμβολές.

Ξέρεις καλά έρωτας τι σημαίνει
είναι ζήτημα καρδιάς αλλά και νου
μπροστά του υποκλίνονται όλοι οι αντρειωμένοι
αγέρωχα ανοίγει τις φτερούγες του αετού.

Έχεις μια λάμψη που με σιγοκαίει
στο χέρι κρατάς μύρτινο ραβδί
σε τάξη μπήκαν όλοι οι διαιρετέοι
ζωής ανάσα την κρίσιμη στιγμή..

Διωγμένες φωταψίες

Διωγμένες φωταψίες
κρυφές αντανakλάσεις
τα όνειρά σου αν δωρίσεις
θα πληρωθείς.

Χόρτασες τις νύχτες
τη θλίψη σου απλώνεις
δεν θα εισπραχθείς...

Στη δίπτυχη πνοή σου
της αγάπης τα κλειδιά
που κάρφωσες;

Ξέρουν τα βλέφαρά σου
τα ατέλειωτα ξενύχτια
τα πένθη,
της νύχτας τα βαρίδια
το δάκρυ μάντρωσες.

Άγονες συζητήσεις
το φως δεν τιθασεύει
της μέρας τις αναζητήσεις
δεν θα χαθείς

Τα βάθρα σου πληρώνεις
τον ρόλο δεν ταπεινώνεις
Θα ακουστείς...

■ Ασύμμετρος Βηματισμός

Φεγγοβολούνε ταραχές
πρόσωπα γδαρμένα
χτυπά η σφύρα
πυρωμένες αγκαλιές
δεν προκάμουν οι θεριστές
να ξεχωρίσουν το στάρι απ' την ήρα.

Ο κάθε χτύπος κι ουρανός
αγώνας δρόμου με τις σκιές μας
για εμάς μετράει ο χρόνος αλλιώς
ασύμμετρος βηματισμός
ζωγραφισμένες ανεμώνες ανθίζουν
έξω απ' τις φωλιές μας.

Ο κάθε χτύπος και ουρανός
σε νυμφώνα θα σμίξουν οι μοναξιές μας
Δεκαπενταύγουστος νωχελικός
Μάιος γρήγορος συρτός
ξεσαλωμένοι οι παλιοί φρουροί
παίρνουν για προίκα τις πληγές μας.

Ο κάθε χτύπος και ουρανός
απρόσμενα λικνίζονται τα όνειρά μας
ξεντύνεται το μίσος σέρνεται ο χορός
γρυλίζει το μάτι βγαίνει αφρός
ξηλωμένοι αναχρονισμοί
θα σβηστούν απ' τα έγγραφά μας.

■ Resistance

Τη ματιά σου βυθίζεις στις φλόγες
που οι κράχτες με καμάρι ανάβουν.
Δεν ποντάρεις στα παλιά κονκλάβια
με τ' αγιασμένα γένια.

Αυτά τον σατράπη ανασύρουν
και τον θρίαμβό του εφευρίσκουν.
Τα χυμένα σπλάχνα δεν σε πτοούν.
Από το πένθος σου αστράφτεις.
Με βαλσαμωμένες εικόνες γελοιογραφείς.
Κρυφά, μακριά από τα φώτα.
Τη δίψα σου κρύβεις για ρόδι και για λάδι.
Δεν σκορπιέσαι στα προεόρτια.
Στο μυαλό σου καθηλωμένο έχεις ένα άρμα.
Αυτό που κύλησε και σφαγίασε.
Οι χασάπηδες θριάμβευσαν.
Αλλά δε σε βρήκανε.
Κι ας πάτησαν το είδωλό σου.
Κανείς δεν μπορεί να σπείρει τη φήμη
στο νου σου.

Ακόμα πάλλεσαι όπως το δέντρο.
Το 'χεις συνήθιο να ζώνεσαι
το φως του παραδείσου.
Το πικρό του φάσμα.
Δεν βαρύνεσαι με το πταίσμα της ευχής,
όπως οι δυστυχείς
που σαν πιόνια συνδέονται με τον εχθρό.
Στα στήθια σου ραμμένη
τέρψη γλυκιά
στεγνή σαν Παναγιά
στο κάδρο καθισμένη
Το φιλί σου πονάει.
Το ίδιο και τα πρωτοβρόχια των ματιών σου

■ Η επιστροφή της Περσεφόνης

Η Περσεφόνη κρύφτηκε
στον γεροχρόνου το ντουλάπι
οι σκευοποιοί του παλιού αιώνα
προσωπείο της έφτιαξαν.

Το φευγιό αν θες να καταλάβεις
βαθιά ψάξε.
Μην φοβηθείς.
Κι αν η βούλησή σου σε εμποδίζει.
Μην πτοηθείς.

Το συμβόλαιο θανάτου
του Τιτάνα Κρόνου είναι έτοιμο.
Για υπογραφή.
Η Περσεφόνη θα επιστρέψει.
Να είσαι έτοιμος.
Να την υποδεχτείς.

Δυο λόγια

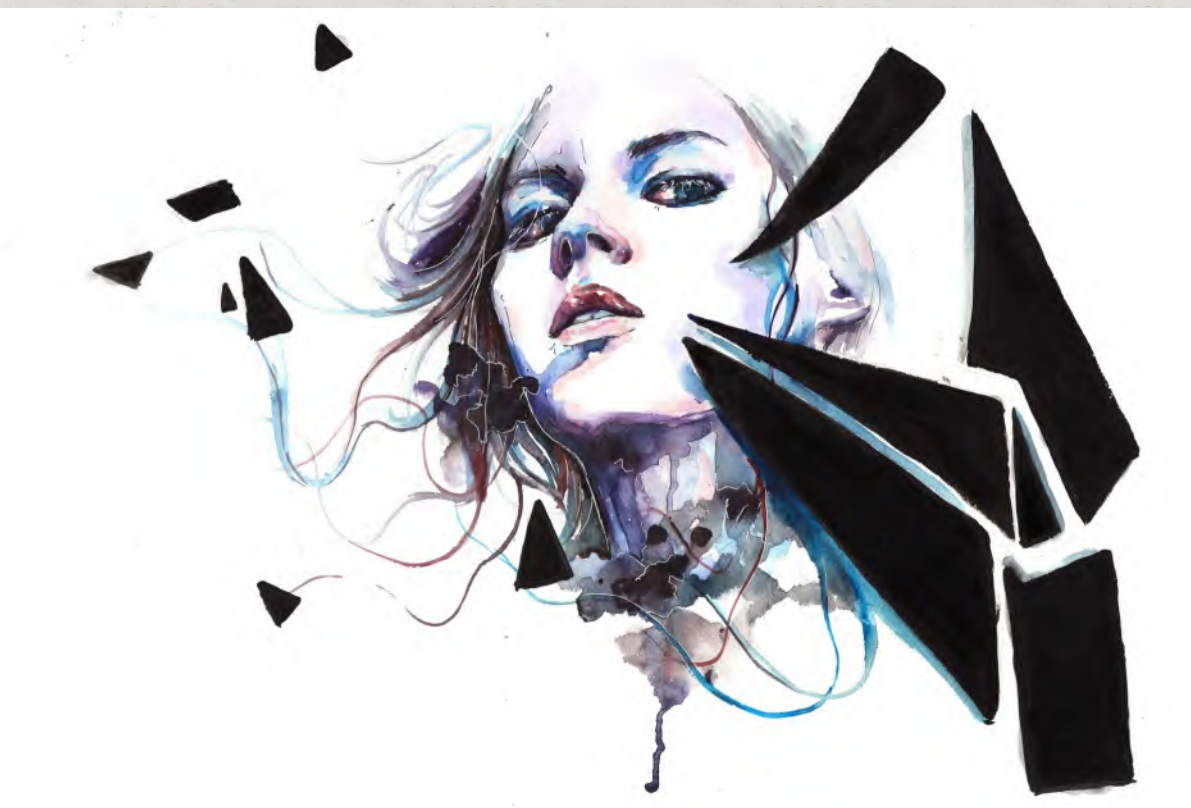
Δυο λόγια θέλω απόψε να σου πω
απ' τον σφυγμό σου παίρνω τον ρυθμό
τα μάτια σου το σύμπαν μου ακονίζουν
και τη ματαίωση μου αφοπλίζουν.

Δυο λόγια αλλά ακόμα δεν τολμώ
τη μοναξιά μου τρέφει η σκιά σου
τη φυγομαχία μου κερνώ
ρίγη μου φέρνει το ανάστημά σου.

Δεν φταίω εγώ που τόσο σ' αγαπώ
φταίει το φως που τρέφει τη μορφή σου
κυλά απ' τον λευκό σου τον λαιμό
ως την ουλή που έχεις στην ψυχή σου.

Δυο λόγια ας μου φύγουν σαν νερό
με την μικρή ουλή σου πολεμώ
αυτή που το βλέμμα σου σκληραίνει
και την κάθε λέξη μου βουβαίνει.

Δυο λόγια που μπορεί να πεταχτούν
αλλά δεν πρόκειται να παν χαμένα
στη μαχαιριά επάνω θα ριχτούν
σαν τα σφυριά θα πέσουν μανιασμένα.

Πολιτεία

Ανθίζει ο ουρανός
τη δίκαιη μοιρασιά ετοιμάζει.
Το ίδιο και η ξηρά και η θάλασσα.

Στης πολιτείας το άσπρο χαλικάκι
θάφτηκαν ο βασιλιάς και ο σατράπης.
Το κεντρί τους στο ατσάλι έμεινε.
Να στάζει το φαιδρό δηλητήριο που αχρηστεύτηκε.

Ο ανεμοδείκτης φιλοξενεί το αεράκι που η ακακία ψύχει.
Τα κρυφά του διοξείδια έπνιξαν το αηδιασμένο χωριό.
Οι ίσκιοι ζυγίστηκαν και έμειναν πίσω.
Χρειάστηκε να σφαδάσουν τα σπλάχνα
και να στάξει έρωτας.

Με τη νύχτα συντροφιά και την οργή του δαίμονα
η πολιτεία απαγγέλει τον πόθο της για ένα ταξίδι
χωρίς επιστροφή.
Για ένα ταξίδι ζωής και όχι θανάτου.

Ζύγισε ο δήμιος το στοιχείό του και μετοίκησε.
Η τρομακτική του όψη σαν συνάχι έτρεξε.
Ο πυροβολημένος αριστοκράτης απ' έξω κλειδώθηκε
και χαρακώθηκε στη γωνιά που αποσχίστηκε από τον καθρέφτη.

Η πολιτεία ενθουσιασμένη
δεν ξεγελά πλέον τον εαυτό της.
Χαζεύει τα σκυλιά της και το λιβάδι της
κάτω από το διωγμένο παλάτι.

Τι ανακούφιση να κουβαλάς μόνο τον εαυτό σου .

■ Η αλήθεια

Αγαπιέται η αλήθεια και ας ξεφεύγει.
Σαν τους ξενύχτες που γυρεύουν λησμονιά.
Σαν τους μάγκες που τον έρωτα εξετάζουν
στης προβλήτας την παγωνιά.
Σαν τους ανδρειωμένους,
που τον νόμο των σπουδαίων κουρελιάζουν

Καλπάζει η αλήθεια, δεν διώκεται.
Σαν τα ακάλεστα πουλιά
που δεν γνωρίζουν ζημιά
τι σημαίνει.

Δεν κρύβεται η αλήθεια.
Μια νύχτα με βροχή
θα έρθει να σε βρει
όπου κι αν πας πάνω στη γη.
Δεν θα το μετανιώσεις...
Αγάπη τι σημαίνει θα βιώσεις.

■ Μικρό καράβι

Μπαρκάρισες χθες βράδυ στο λιμάνι
γιαλό γιαλό ταξίδι οργανώνεις
καράβι μου μικρό μου καραβάκι
τη σκέψη μου κοντά σου καθηλώνεις.

Που θα βρεθείς, ποιους δρόμους θα χαράξεις
Τι κόσμους άραγε μπορεί να συναντήσεις
σε ποιο λιμάνι θα κατασταλάξεις
και πότε τα νερά μας θα ταραξεις.

Τ' άστρα στην πορεία σου φεγγίζουν
γιαλό γιαλό θάλασσες γρατζουνίζεις
ευθύγραμμη πορεία δεν γνωρίζεις
και μέσα στις φουρτούνες συνεχίζεις.

Μπορεί ν' αργείς αλλά θα αγκυροβολήσεις
στο λιμανάκι που η ανάγκη σε προστάζει
μια Κυριακή όνειρα θα αναστήσεις
και μια ζωή χαμένη θ' ανακτήσεις.

Τ' άστρα στην πορεία σου φεγγίζουν
γιαλό γιαλό θάλασσες γρατζουνίζεις
είσαι μικρό αλλά τα πέλαγα διασχίζεις
και από τις φουρτούνες δεν σκορπίζεις.

■ Αποκατάσταση κλοπής

Στα θραύσματα απ' τα χρόνια που μας κλέβετε
μικρά παραθυράκια ζωγραφίζουμε
το γάγγλιο στον καρπό μου ενθύμιο οικοδόμου
και νυστεριού ουλή αγκαλιά στο δέρμα

Τα χρόνια σαν αμόνια μας δοκίμασαν
με λάδι τα λυχνάρια σας γεμίζουμε
τα λάφια με καψόνια κακοποιήσατε
ανάκτορα με μπάζα τεχνουργήσατε.

Αμβλύνατε στα μάτια μας τον όλεθρο
φυτόχωμα τους λάκκους μας σκεπάσατε
τις στάχτες μας, στο ερμάριο κλειδώσατε
μα τους βρικόλακες μας απελευθερώσατε

Τα ελάφια στα Γεράνεια χαϊδεύουμε
τα χνάρια μας στα πλούτη σας σμιλεύουμε
τα χρόνια σαν ζαμάνια που μας κλέψατε
στα ζάρια μας την τύχη σας στερέψατε

■ Ματιές στη γη

Ματιές στη γη
στις φωτιές που οι δράκοι ξερνάνε
και στα αόρατα δεσμά
που δεμένα κρατάνε τα στήθη στου ρολογιού τους δείκτες
για να αρπάζουν της ψυχής το απόσταγμα.

Ματιές στη γη
στα κάτασπρα μαλλιά
που κεντούν με βγαλμένα φτερά
ενώ της λύρας ο ήχος
τον πόνο μαρτυρά του κατατρεγμού.

Ματιές στη γη
στα χείλη που κρύβουν
των δοντιών το σφίξιμο
και την φθορά τους
παράσημο από το τρίξιμο.

Ματιές στη γη
στους αχινούς
που οι παλάμες μικρών παιδιών δωρίζουν
και στους ασφράγιστους τόμους
που οι παραμυθάδες πλουτίζουν
με τα λόγια του παππού.

Ματιές στη γη
στα μονοπάτια του κόσμου
στις ανηφοριές και στα μελίσσια
και στα πάνσοφα λόγια
είναι του μέλλοντος
και ας έρχονται από το παρελθόν.

Η νύχτα κυλά, καθαγιάζει τις ματιές
και τα φόβητρα εξαφανίζει.
Στη Δαύλεια ο κλέφτικος πόθος σιγοκαίει.

■ Αηδονίσματα

Αηδονίσματα απ' την πλευρά της στάχτης
και μυρωδιά δυόσμου.

Τον έσπειραν οι ορδές των φτωχών.
Αθέτησαν τον όρκο τους σε ένα παρελθόν
που δεν θα ξαναβρούν μπροστά τους .
Με ιδρώτα τον πότισαν
Και αυτός άνθησε σε μια πυκνογραμμένη γη.
Γιατί το φως του μυαλού δεν στέρεψε.
Και της καρδιάς το λίπασμα
ξέρασε τον πόνο χωρίς να σκορπιστεί.

Αηδονίσματα απ' την πλευρά της στάχτης
και ξαφνικά
ο σπαραγμός της θάλασσας σταμάτησε.
Μαζί και του πρόσφυγα οι προσευχές.
Ξεκίνησαν τα αγκαλιάσματα
Κάθε ορμή δεσμεύτηκε σε μια σύνθεση
που δεν χρωστά και δεν εξαγοράζεται.
Τα χείλη ενώθηκαν όπως παλιά
και οι στιγμές έπαιψαν να μετριοούνται μια μια.

Αηδονίσματα απ' την πλευρά της στάχτης
και στα λιθάρια φυτρώνουν μαντζουράνες.

Φωτογραφίες

Εξωφύλλου: NickyPe - Pixabay

Ανατροφοδότηση: pexels-rakicevic-nenad

Η δολοφονία της Αθηνάς: maggyona - Pixabay

Αποχαιρετισμός: Engin Akyurt - Pixabay

Αόρατη κλοπή: Tima Miroshnichenko - Pexels

Η αρπαγή του χρόνου: Comfreak - Pixabay

Ένα περιστέρι: Nahid Sheikh - Pixabay

Απολογισμός στιγμής: Grae Dickason - Pixabay

Περίεργες ημέρες: Susanne Jutzeler - Pexels

Πρωινά αινίγματα: Engin Akyurt - Pexels

Ταγκό: Jo Kassis - Pexels

Ανταπόκριση: Suman 3 - Pexels

Δοκιμασία: Darkmoon_art pixabay

Συγχρονισμός: Gidon Pico - Pixabay

Το αίμα της πληγής του κόσμου: Glauco Gianoglio - Pixabay

Γκρίζος ουρανός: David Mark - Pixabay

Άμβλυνση: PIRO4D - Pixabay

Αυτογνωσία: macrovector - freepik

Κύκλος σιωπής: JL G - Pixabay

Νοθευμένα όνειρα: Stefan Keller - Pixabay

Στους διαδρόμους του κόσμου: Angelo Duranti - Pexels

Εχθρική απειλή: Free-Photos - Pixabay

Σκόρπιες σκέψεις: Alexey Pavlov - Pixabay

Ατολμία: intographics - Pixabay

Διεφθαρμένη στρατιά: FotkAlp - Pexels

13 αδελφάδες: Engin Akyurt - Pexels

Μονόλογος μπροστά σε ένα ναυάγιο: Marc Coenen - Pexels

Η Χαρούλα: gionannid - Pixabay

Ωδή στην όαση – Ιούνιος 2012: R. Fera - Pexels

Έρωτας σε σκηνικό πολέμου: Pete Linforth - Pixabay

Διωγμένες φωταψίες: Anja cocoparisienne - Pixabay

Ασύμμετρος βηματισμός: Aviv Perets - Pexels

Resistance: Engin Akyurt - Pixabay

Η επιστροφή της Περσεφόνης: Pawel Grzegorz - Pixabay

Δυο λόγια: Alexandra Haynak - Pixabay

Πολιτεία: Dziana Hasanbekava - Pexels

Η αλήθεια: GEORGE DESIPRIS - Pexels

Μικρό καράβι: Walid Ahmad - Pexels

Αποκατάσταση κλοπής: RF. _studio - Pexels

Ματιές στη γη: pexels-pixabay-54582

Αηδονίσματα: Sagui Andrea - Pexels

Η μνήμη του πανούργου και
φιλόδοξου Τιτάνα Κρόνου, ο
οποίος έτρωγε τα παιδιά του
και τελικά φυλακίστηκε στα
Τάρταρα από τον γιο του Δία,
αφήνει το στίγμα της σε έναν
σύγχρονο κύκλο αρπαγής -
εκποίησης και πορείας
μεταστροφής.